2. Et landbrugsprodukt, der er indført ad søvejen til Italien, og for hvilket der i henhold til artikel 23, stk. 1, i forordning nr. 120/67 er ydet en afgiftsnedsættelse, er i fri omsætning inden for Fællesskabet i henhold til artikel 1, stk. 3, i Rådets forordning nr. 542/69 om ordning for fællesskabsforsendelse.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN
fremsat den 15. maj 1985 *

Høje Domstol.

I Rådets forordning nr. 120/67 om den fælles markedsordning for korn (EFT 1967, s. 29) hedder det, at »Italien bør bemyndiges til i nogle år at træffe foranstaltninger for at begrænse virkningerne af det nye system på foderkornpriserne i denne medlemsstat, således at det italienske marked lettere kan tilpasse sig til dette nye system«. Artikel 23, stk. 1, som ændret ved Rådets forordning nr. 1601/68 (EFT 1968 II, s. 461), har følgende ordlyd:

»Ved indførsel af byg, havre, majs, sorghum eller durra og hirse ad søvejen til Den italienske Republik kan denne medlemstat indtil udgangen af produktionsåret 1971/72 nedsætte importafgiften med 7,5 regningsenheder pr. ton, såfremt den for leveringer af samme kornsorter ad søvejen fra medlemsstater yder et tilskud af samme størrelse, medmindre dette tilskud på begæring af kornets afsender udbetales ham af den medlemsstat, det hidrører fra, hvorefter vedkommende medlemsstat uopholdeligt underretter Den italienske Republik herom. Den italienske Republik holder alle medlemsstater løbende underrettet om størrelsen af det gældende tilskud.«

Den italienske regering besluttede at anvende den i bestemmelsen nævnte ordning, og vedtog i 1967 et lovdekret herom.

Sagsøgerne i hovedsagen er boet efter Otello Mantovani. Den 10. juli 1972 ankom skibet Panagos D. Pateras til La Spezia med et parti majs fra Bâton Rouge, Louisiana (USA). Selskabet Mantovani anmodede de lokale toldmyndigheder om at toldbehandle partiet om bord, idet modtageren af partiet var et firma i Rotterdam (Nederlandene), hvilket myndighederne imødekom. Der synes at være enighed om, at de italienske toldmyndigheder herefter udstedte et dokument som attestation for, at varerne var i fri omsætning i henhold til traktatens artikler 9 og 10. Det er ikke helt klart, hvilket dokument, der nærmere er tale om. I forelæggelseskendelsen har Corte Suprema di Cassazione anført, at der var tale om et T2 L-dokument (jfr. Kommissionens forordning

* Oversat fra engelsk.

nr. 2313/69 (EFT 1969 II, s. 496). Heroverfor har parterne i hovedsagen i indlæg for Domstolen anført, at der var tale om et T2-dokument som fastsat i Rådets forordning nr. 542/69 om ordning for fællesskabsforsendelse (EFT 1969 II, s. 114). Under alle omstændigheder synes den omstændighed efter min opfattelse at være uden betydning for besvarelsen af de spørgsmål, Corte suprema di cassazione har forelagt.

Partiet blev ikke losset i Italien. Skibet fortsatte til Rotterdam, hvor majsen blev losset. I retsmødet afviste Padovani, at partiet skulle toldbehandles i Italien blot for at drage fordel af de nedsatte afgifter, der opkræves for indførsler til Italien. Han anførte, at partiet skulle være losset i Italien, men at det i sidste øjeblik blev umuligt, og skibet fortsatte derfor mod Rotterdam.

Da partiet var toldbehandlet, betalte selskabet Mantovani ikke afgiftsbeløbet, hverken helt eller delvis, men stillede sikkerhed for beløbet i form af selvskyldnerkaution. Først den 13. juli 1977 meddelte toldstedet i La Spezia selskabet, at afgiften skulle betales efter den fulde sats.

Selskabet Mantovani anlagde herefter sag mod toldmyndighederne ved Tribunale di La Spezia, som gav selskabet medhold i, at det skulle betale den nedsatte afgift og ikke afgiften i sin helhed. I ankesagen fastslog Corte d'appello di Genova blandt andet, at toldbehandlingen om bord var en rent fiktiv indførselsprocedure, og dømte selskabet til at betale afgiften efter den fulde sats. Sagen blev herefter indbragt for Corte suprema di cassazione, som i medfør af artikel 177 har forelagt to spørgsmål.

Det første spørgsmål drejer sig om fortolkningen af artikel 23, stk. 1, »idet det er nødvendigt at fastslå, om den i bestemmelsen fastsatte nedsættelse af afgiften med 7,5 regningsenheder for korn indført ad søvejen fra tredjelande til Italien ligeledes finder anvendelse, såfremt varerne fortoldes om bord på skibet i en italiensk havn og derefter sendes videre med samme transportmiddel til en anden havn i en anden EF-stat uden at være losset«.

Det centrale i spørgsmålet er således, om sådanne varer kan siges at være »indført ad søvejen... til Italien« i den i artikel 23, stk. 1, forudsatte betydning.

Alle, der har afgivet indlæg, har bemærket, at grunden til afgiftsnedsættelsen på varer, der indføres til Italien ad søvejen, var de større omkostninger i de italienske havne på grund af havnestrukturerne. I betragtningen til Rådets forordning nr. 1157/77 (EFT 1977, L 136, s. 12), en af de mangeforordninger, hvorved ordningen blev forlænget, nævnes denne omstændighed udtrykkeligt. Parternes konklusioner på grundlag heraf er imidlertid forskellige.

Både Kommissionen og Italien har anført, at varerne i den sammenhæng ikke kan betragtes som »indført«, før de er losset.

Kommissionen har understreget, at begrebet »indførsel« har forskellig betydning i forskellige fællesskabsretlige sammenhænge. Ifølge Kommissionen betyder »indførsel« i visse tilfælde at bringe i fri omsætning i

henhold til traktatens artikler 9 og 10. Når begrebet anvendes i artikel 23, stk. 1, betyder det derimod at bringe varerne i fri omsætning og losse dem. Til støtte for det synspunkt har Kommissionen henvist til, at der ved »leveringer« af korn ad søvejen fra andre medlemsstater skulle ydes et tilskud af samme størrelse, jfr. bestemmelsen in fine. Et parti varer kan ikke anses for »leveret«, medmindre det er losset. Da formålet med tilskuddet var at sikre, at korn fra Fællesskabet ikke var ringere stillet i forhold til korn, der kommer direkte fra tredjelande, må ordet »indført« ifølge Kommissionen tillægges samme betydning.

Den italienske regering har anført, at det egentlige formål med at lade de højere omkostninger i de italienske havne modsvare af en afgiftsnedsættelse var at sikre, at korn ikke blev dyrere i Italien end i andre medlemsstater. Det nævnte formål ville klart ikke blive tilgodeset, såfremt afgiftsnedsættelsen blev ydet for varer, som end ikke blev losset i Italien.

Dette er jeg enig i. Det kan ikke heroverfor anføres, således som sagsøgerne i hovedsagen har gjort det, at selv om skibet ligger i havnen uden at ladningen losses, ville selskabet Mantovani blive påført de økonomiske følger af vilkårene i de italienske havne, navnlig i form af overliggedage. Det er klart, at under sådanne omstændigheder mærkes følgerne ikke på samme måde, som hvis varerne havde været losset. Som den italienske regering har understreget, var formålet med afgiftsnedsættelsen ikke på nogen måde, at skibe skulle kunne gå til kaj i Italien og have deres last toldbehandlet der uden at losse den.

Jeg har svært ved at følge sagsøgernes andet argument, der hænger sammen med, at der efter deres opfattelse må sondres mellem stk. 1 og stk. 2 i artikel 23. Artikel 23, stk. 2, bestemmer:

»Endvidere kan Den italienske Republik ved indførsel af byg, havre, majs, sorghum eller durra og hirse nedsætte importafgiften... såfremt den for leveringer af samme kornsorter fra medlemsstater yder et tilskud af samme størrelse.«

Sagsøgerne har anført, at kun stk. 2 gav Italien en fordel, mens stk. 1 kun var en teknisk foranstaltning med henblik på at udligne de højere omkostninger som følge af forholdene i de italienske havne. Sagsøgerne har heraf udledt, at varerne i henhold til stk. 1 kunne »indføres« til Italien fra tredjelande uden at blive losset. Efter min opfattelse er følgeslutningen ikke korrekt.

Endelig har sagsøgerne anført, at hvis de italienske myndigheder virkelig ikke ville yde afgiftsnedsættelsen, kunne de ganske enkelt ikke have toldbehandlet lasten, før den var blevet losset. Et argument om, hvad der kunne have været gjort med henblik på at undgå transaktioner i spekulationsøjemed, såfremt forordningen havde en anden betydning end den, jeg bestemt mener, den har, overbeviser mig ikke om, at den skal tillægges en anden betydning.

Det andet spørgsmål fra Corte suprema di Cassazione drejer sig om, hvorvidt »ordningen for fællesskabsforsendelser i henhold til artikel 1, stk. 3, litra a), i forordning nr. 542/69 kan finde anvendelse på landbrugsprodukter fra tredjelande, der er indført ad søvejen og som er blevet told-

behandlet om bord på skibet i medfør af nationale italienske regler, og som — uden at være losset i Italien — transporteres til en anden havn i en anden EF-stat, såfremt fællesskabsbestemmelserne indeholder regler om en nedsættelse af afgiften for landbrugsprodukter, der indføres ad søvejen til Den italienske Republik«.

I den nævnte bestemmelse hedder det, at proceduren for intern fællesskabsforsendelse gælder for varer, der opfylder betingelserne i traktatens artikler 9 og 10. Det andet spørgsmål må derfor dreje sig om, hvorvidt varer kan være i fri omsætning i henhold til de nævnte artikler i traktaten, såfremt fællesskabsbestemmelser indeholder regler om nedsættelse af afgiften ved indførsel af landbrugsprodukter.

For mig at se kan der ikke være tvivl om, at sådanne varer kan være i fri omsætning. Traktatens artikel 10, stk. 1, bestemmer, at »ved varer, som frit kan omsættes i en medlemsstat, forstås sådanne fra tredjeland hidrørende varer, for hvilke de af vedkommende medlemsstat foreskrevne formaliteter i forbindelse med indførslen er blevet opfyldt, og for hvilke denne medlemsstat har opkrævet gældende told og afgifter med tilsvarende virkning...«. Det betyder, at kun den told og de afgifter, der skyldes, skal være betalt. I modsat fald ville varer, der indføres til Fællesskabet uden eller mod betaling af nedsatte told- og afgiftsbeløb, aldrig kunne være i fri omsætning. Dette ville være åbenbart urimeligt.

Det egentlige problem med hensyn til det andet spørgsmål er måske, at den forelæggende ret ønsker fastslået, om varerne kunne være bragt i fri omsætning i henhold til traktatens artikler 9 og 10, selv om de ikke er »indført« i den i artikel 23, stk. 1 i forordning nr. 120/67 forudsatte betydning. Efter min opfattelse er dette vel tænkeligt, idet de to begreber ikke er identiske og ordet »indført« som af Kommissionen anført under alle omstændigheder har forskellig betydning i forskellige fællesskabsretlige sammenhænge.

På baggrund af disse betragtninger skal jeg foreslå, at de spørgsmål, Corte suprema di cassazione har forelagt, besvares således:

»1) Varer er kun 'indført ad søvejen' til Italien fra tredjelande i henhold til artikel 23, stk. 1, i Rådets forordning nr. 120/67, såfremt de både er blevet toldbehandlet og losset i nævnte medlemsstat.

2) Varer kan være i fri omsætning i henhold til traktatens artikler 9 og 10, selv om importafgiften har været nedsat i henhold til artikel 23, stk. 1, i Rådets forordning nr. 120/67.«

Afgørelsen om sagens omkostninger i hovedsagen træffes af den nationale ret. Kommissionen bør afholde sine egne omkostninger.